

Catequesi tercera: Pere, la roca damunt la qual Crist ha fundat l'Església

A la tercera catequesi, d'aquesta sèrie de catequesis per preparar la vinguda del Sant Pare a Barcelona, ens aproparem a Pere, la roca damunt la qual Crist ha fundat l'Església. Amb ella conclou la primera part de la sèrie que se centra en la figura de Pere del qual el Papa n'és el successor.

18/10/2010

Pere, la roca damunt la qual Crist ha fundat l'Església

Reprenem les catequesis setmanals que vam començar en aquesta primavera. En l'última de fa quinze dies havia parlat de Pere com el primer apòstol; avui volem tornar un cop més sobre aquesta gran i important figura de l'Església.

L'evangelista Joan, en narrar la primera trobada de Jesús amb Simó, germà d'Andreu, constata una dada singular: “Fixant en ell la mirada, li digué: Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes –que vol dir ‘pedra’–” (Jn 1,42). Jesús no acostumava a canviar el nom dels seus deixebles. A excepció de l'apel·latiu de “fills del tro”, dirigit en una circumstància precisa als fills de Zebedeu (cf. Mc 3,17) i que després no utilitzarà, mai no va atribuir un nou nom a un dels seus deixebles. Ho va fer no obstant això amb Simó, anomenant-lo Cefes,

nom que després va ser traduït en grec com Petros, en llatí Petrus.

I va ser traduït precisament perquè no sols era un nom; era un “mandat” que Petrus rebia d’aquesta manera del Senyor. El nou nom Petrus tornarà en diverses ocasions en els Evangelis i acabarà substituint el seu nom original, Simó.

1. La missió de Pere

Aquesta dada aconsegueix particular importància si es té en compte que, en l’Antic testament, el canvi de nom anunciava en general l’entrega d’una missió (cf. Gn 17,5; 32,28ss.etc.). De fet, la voluntat de Crist d’atribuir a Pere un especial relleu dins el col·legi apostòlic es manifesta amb nombrosos indicis: a Cafarnaüm, el Mestre s’allotja a la casa de Pere (Mc 1,29); quan la multitud s’apinyava a la riba del llac de Genesaret, entre les dues barques amarrades, Jesús tria la de Simó (Lc 5,3); quan en

circumstàncies particulars Jesús només es queda en companyia de tres deixebles, Pere sempre és recordat com el primer del grup: així succeeix en la resurrecció de la filla de Jaire (cf. Mc 5,37; Lc 8,51), en la Transfiguració (cf. Mc 9,2; Mt 17,1; Lc 9,28), i finalment durant l'agonia a l'Hort de Getsemaní (cf. Mc 14,33; Mt 26,37).

A Pere es dirigeixen els recaptadors de l'impost per al Temple, i el Mestre paga solament per ell i per Pere (cf. Mt 17,24-27); va ser el primer a qui va rentar els peus en l'última cena (cf. Jn 13,6) i només prega per ell perquè no defalleixi en la fe i pugui confirmar després en la fe els altres deixebles (cf. Lc 22,30-31).

2. Sant Pere, el fonament de l'Església

D'altra banda, el mateix Pere és conscient d'aquesta posició particular que té: és ell qui parla

sovint, en nom també dels altres, demanant explicacions davant una paràbola difícil (Mt 15,15), o per preguntar el sentit exacte d'un precepte (cf. Mt 18,21) o la promesa formal d'una recompensa (Mt 19,27). En particular, és ell qui supera la incomoditat de certes situacions intervenint en nom de tots.

D'aquesta manera, quan Jesús, dolgut per la incomprensió de la multitud després del discurs sobre el “pa de vida”, pregunta: “també vosaltres voleu marxar?”, la resposta de Pere és peremptòria. “Senyor, on aniríem? Tu tens paraules de vida eterna” (cf. Jn 6,67-69).

Igualment decidida és la professió de fe que, encara en nom dels Dotze, fa vora Cesarea de Filip. A Jesús que pregunta: “I vosaltres, qui dieu que sóc?”, Pere respon: “Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu” (Mt 16,15-16).

Jesús pronuncia llavors la declaració solemne que defineix, una vegada

per sempre, el paper de Pere a l'Església: “I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església... A tu et donaré les claus del Regne dels cels; i el que lliguis a la terra quedarà lligat als cels, i el que deslliguis a la terra quedarà deslligat als cels” (Mt 16,18-19). Les tres metàfores a què recorre Jesús són en si mateixes molt clares: Pere serà el fonament de roca sobre el qual basarà l'edifici de l'Església; tindrà les claus del Regne dels cels per obrir i tancar a qui li sembli just; finalment, podrà lligar i deslligar, és a dir, podrà establir o prohibir el que consideri necessari per a la vida de l'Església, que és i continuarà essent de Crist. És sempre l'Església de Crist, i no de Pere.

Descriu amb imatges plàstiques el que la reflexió successiva qualificarà amb el terme “primat de jurisdicció”.

3. Pere, testimoni de la resurrecció

Aquesta posició preeminent que Jesús va voler conferir a Pere es constata també després de la resurrecció: Jesús encarrega a les dones que portin l'anunci a Pere, distingint-lo entre els altres apòstols (cf. Mc 16,7); la Magdalena acudeix corrent a ell i a Joan per informar que la pedra ha estat remoguda de l'entrada del sepulcre (Jn 20,2) i Joan li cedirà el pas quan els dos arribin davant la tomba buida (cf. Jn 20,4-6); Pere serà després, d'entre els apòstols, el primer testimoni de l'aparició del Ressuscitat (cf. Lc 24,34; 1Co 15,5). Aquest paper subratllat amb decisió (cf. Jn 20,3-10), marca la continuïtat entre la seva preeminència en el grup dels apòstols i la preeminència que continuarà tenint en la comunitat nascuda amb els esdeveniments pasquals, com testifica el llibre dels Fets dels Apòstols (cf. 1,15-26; 2,14-40; 3,12-26; 4, 8-12; 5,1-11.29; 8,14-17; 10; etc.)

El seu comportament és considerat tan decisiu que és objecte d'observacions i també de crítiques (cf. Ac 11,1-18; Ga 2,11-14). En l'anomenat Concili de Jerusalem, Pere exerceix una funció directiva (cf. Ac 15 i Ga 2,1-10), i precisament pel fet de ser el testimoni de la fe autèntica, el mateix Pau reconeixrà en ell un paper de “primer” (cf. 1Co 15,5; Ga 1,18; 2,7s; etc).

A més, el fet que diversos textos claus referits a Pere puguin ser emmarcats en el context de l'última cena, en la qual Crist confereix a Pere el ministeri de confirmar els germans (cf. Lc 22,31s), mostra com l'Església, que neix del memorial pasqual celebrat en l'Eucaristia, té en el ministeri confiat a Pere un dels seus elements constitutius.

4. Pere, custodi de la comunió amb Crist

Aquest context del Primat de Pere en l'última cena, en el moment de la institució de l'Eucaristia, Pasqua del Senyor, indica també el sentit últim d'aquest Primat: per a tots els temps, Pere ha de ser el custodi de la comunió amb Crist; ha de guiar en la comunió amb Crist de manera que la xarxa no es trenqui, sinó que sostingui la gran comunió universal. Només junts podem estar amb Crist, que és el Senyor de tots. La responsabilitat de Pere consisteix a garantir així la comunió amb Crist, amb la caritat de Crist, guiant a la realització d'aquesta caritat en la vida de tots els dies.

Preguem perquè el primat de Pere, confiat a pobres persones humanes, sigui sempre exercit amb aquest sentit original desitjat pel Senyor i pugui així ser reconegut cada cop més en el seu significat veritable pels germans que encara no estan en plena comunió amb nosaltres.

*Audiència general del 7 de juny –
L'Osservatore Romano, 8 de juny de
2006.*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/catequesi-
tercera-pere-la-roca-damunt-la-qual-
crist-ha-fundat-lesglesia/](https://opusdei.org/ca-ad/article/catequesi-tercera-pere-la-roca-damunt-la-qual-crist-ha-fundat-lesglesia/) (15/03/2026)